

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

De non temere credendo calumniæ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΗ ΠΑ-
 ΝΑΣ ΤΗΣ ΝΕΥ ΑΓ-
 ΒΟΛΗΣ.

DE NON TEME-
 RE CREDENDO CALU-
 MNIAE.

Philippo Melanchthone interprete.

ARGUMENTVM.

Argumentum ac summam orationis titulus indicat, videlicet quod non temerè credendū sit calumniae, propterea quod multi proprijs affectibus aut commodis impulsī, innocentes saepenumero & bonos viros, apud eos qui facillè delationibus quibusuis aures & fidem adhibent, per iniuriam ac fraudem opprimant. Oratio est didactica, nisi quod circa finem etiam ad suaforium genus aliqua parte pertinere videri potest, ubi consult ac monet delatores non facillè admittendos atque audiendos esse, aut certè ea quae deferuntur diligenter perpendenda, quod ex huiusmodi calumnijs multa ac grauiā mala fermè sequantur. Orditur autem à loco communi, ignorantiam puta perniciosum malum hominibus esse. Cui postea institutum negotium accommodat: praecipuè verò addens, circa calumniam. atque hinc proposito de quo dicturus sit, principio ceu occasionem quandam futuræ descriptionis praemittit narrationem de Apelle apud Ptolemaeum delato. & quo pacto idem Calumniam vltus sit, depicta eius imagine. Atque exinde ad ipsam rem accedens, desinit primū calumniam, postea calumniatores quales sint, & ubi potissimū versentur, quibus rebus ac studijs inuenti sint, & qualibus instrumentis quoque ad circumueniendos & opprimendos innocentes vtantur, describit. Hinc ipsam quoque qui traducitur, quis & qualis conditionis etiam, & quid maximè in eo obseruetur: idque distributione quadam prosequitur, additis etiam exemplis quibusdam, atque similibus. Postremo & illum depingit qui calumniatori autem praebet,

bet, qualem ferè esse contingat, & quid quisque faciat tractata etiam per occupationem quaestione, an prout quisque vir dignior aut famæ spectationis erit, ita admittendus atque audiendus quoque magis sit, an prorsus nulli vni ac soli credendum. Digna sanè oratio, quæ in nobilium atque potentum parietibus & aulis vbique scripta ac picta, ceu dicitur, ob oculos ponatur.

Εἰνὸν γὰρ ἡ
ἀγνοία, καὶ
πονηρῶν κα-
κῶν ἀνθρώ-
ποις αἰτία,

ὡσπερ ἀχλὺ τίνα καταχέου-
σα τῶν πραγμάτων, καὶ τῶν
ἀληθειῶν ἀμαρῶσα, καὶ τὸν
ἐκάστου βίον ἐπισκιάξουσα. ἐν
σκότῳ γὰρ πλανώμενοι πάν-
τες εἰσὶν ἡμεῖς. μάλλον δὲ τυ-
φλοῖς ὅμοια κερπύθων, ὧν
μὴ προσκλαύοντες ἀλόγως,
ὧν δὲ ὑπερκλύοντες οὐδὲν
θεῖον, καὶ τὸ μὴ πλησίον, καὶ
παρὰ πόδας οὐχ ὀρῶντες,
τὸ δὲ πόρρω, καὶ σάμπολυ
ἀνεσχεῖς, ὡς ἐροῦσι τοῦ θεοῦ
τῶν καὶ ὅλων, φ' ἐκάστου
τῶν πραγμάτων οὐδὲν ἐκεί-
νομεν τὰ ποτὶ ἀθλιότητα
τῶν. τοιγὰρ τοι μνηστὴς ἦ-
δη τοῖς πραγμοῖσι διδάσκων
λοῖς ἀφορμὰς εἰς τὰ δέμα-
τα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται,

τοὺς

Erniciosa a
res ignorantia
est, vi varijs
modis noxia
mortalibus,

non solum communi ho-
minum vita tenebras quas-
dam offundere, ac veri cog-
nitionem obliterare solita,
sed priuatas quoq; singulo-
rum rationes miscens ac per-
turbans. Quò fit, vi^b perine-
de atque qui in tenebris er-
rant, imò haud aliter quàm
caeci, iam huc, iam illuc im-
pingamus. Quod haud pros-
cul nobis^c ante pedes est
situm, non videmus: formi-
do est his capi, à quibus etià
quam longissimè absumus.

Deniq; in rebus humanis ni-
hil tam fauste feliciterq; agi-
tur, quòd non error aliquis
interpolet. Hinc sunt in-
numera illa tragica clades,

Gg 3 fata

τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς
 Πηλοπίδας, καὶ τὰ τοῦτοις
 παραπτώσια. σχεδὸν γὰρ
 τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῷ σκελῆ
 ἀναβαινόντων παπῶν, ἔντροι
 τὸ ἄρ' ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καὶ
 θάπτει ὑπὸ τραγικοῦ δαίμο-
 νος τιν' ὅτι κηρομηκίνα,
 αἶψα δὲ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν
 ἀποβλήτων, μάλιστα δὲ εἰς
 τὰς οὐκ ἀνηθῆς κατὰ τῶν
 σωμάτων καὶ φθῶν διαβο-
 λὰς, ὑφ' ὧν ἴδω καὶ οἶ-
 κος ἀνάσπαιτο γυγύουσι, καὶ
 πόλλας ἀρπύων ἀποκόλλουσι,
 πατέρων τε κατὰ παίδων
 ἐξελάνθησαν, καὶ ἀδελφοὶ καὶ
 τὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖ-
 δων κατὰ τῶν γενεαμένων
 καὶ ἑρασά κατὰ τῶν ἑρω-
 μένων. ποικίλ' δὲ καὶ φι-
 λίου συνιότησαν, καὶ οἶ-
 κος συνιότησαν ὑπὸ τῆς κα-
 τὰ τὰς διαβολὰς πιθανότη-
 τος. ἴν' οὐδ' ὡς ἡμεῖς πε-
 επιπλωμεν αὐταῖς, ὑποδύ-
 ξαι βούλομαι ὅτι λόγῳ, καὶ
 θάπτει ἐπὶ τιν' ὅτι γραφῆς, ὁ-
 ποῖον τὶ δὴν ἢ διαβολῆ, καὶ
 πόλλων ἀρχιτῶν, καὶ ὅποια ἐξ-
 ἠράφεται, μάλιστα δὲ Ἀπικῆς ὁ Ἐπίσι ὅτι πάλαι ταῦτι
 προύλαβεν

fata ^d Labdacidarum ac
^e Pelopidum, alia item alio-
 rum calamitates. ferè enim
 quicquid malorum scenæ ac
 pulpita clamant, ab igno-
 rantia ceu tragico Deo com-
 positum proficiscitur. Illa
^f verò cum aliis potest plu-
 rimum, tum noxia est immo-
 dicè si quando & in calum-
 nias familiares, & mutua in-
 ter se amicorum crimina in-
 cidit: quibus solent & inter-
 finis dissidij: res domesticae,
 & odij civilis urbes fun-
 ditus everti, in natos sauire
 parentes, nati parentibus in-
 fidiari, frater fratri, amans
 amanti ^h amicus item ab a-
 mico diuelli, turbari demum
 omnia, calumniae vafricia.
ⁱ Itaque quo pacto caurifaci-
 lile possit, & qualisnam sit
 calumnia, vnde originem tra-
 hat, quantum ferè efficiat,
 hac oratione velut in tabel-
 la depingam. ^k Porro quàm
 eius imaginè subijciam. ^l A-
 pelli Ephesio pictori acce-
 pram

προῦλαθε πῶς εἰκόνα· καὶ
 ἔφ' αὐτῷ καὶ οὐτὸν ἔσχεθην
 θείας πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς
 μεταξὺ καὶ Θεοδότα τῆς συ
 νομοσίας ἐν Τύρῳ ὁ δὲ Α
 ππῆς οὐχ ἰσχυρὰν ποτὲ πῶ
 Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδό
 ταν, ὅς τις ἦν, ἐπιγινώσκων,
 ἢ καθόσον ἦκου Πτολεμαίου
 εἶνα ὑπαρχον εἶνα, τὰ κα
 τὰ πῶ Φοινίκῃ ἐπιτραμ
 μίνον. ἀπ' ὅμως τῶν ἀν
 τιτήτων τις, Ἀντίγονος
 τοῦνομα, ὑπὸ φθόνου τῆς
 παρὰ βασιλῆς τιμῆς, καὶ τῆς
 κατὰ πῶ τέχνῃ βλοτυ
 πίας, κατέπειν αὐτοῦ πρὸς
 τὸν Πτολεμαῖον, ὡς ἔκ
 κοινοτικῶς τῶν ὄλων, καὶ
 ὡς θείασατό τις αὐτὸν ἐν
 Φοινίῃ σωσιώμινον Θεο
 δότα, καὶ παρ' ὄλων τὸ
 δῆνον πρὸς τὸ οὐδ' αὐτῷ
 κοινολογούμενον. καὶ τίλ' ὅ
 ἀπέφηνε πῶ Τύρον ἀπόπ
 ων, καὶ πῶ Πηλουσίον κα
 τὰ τῆς ἐκ τῆς Ἀππῆς συμ
 βουλῆς γινόμενα, ὁ δὲ Πτο
 λεμαῖος, ὡς ἀρκάρτα, καὶ
 τὰ πῶ οὐ πάνυ φρενὴς τις
 ἔφ', ἀπ' ἐκ κολακίας δημοσίᾳς τετραμμένους, ἔτος ἐξῆκα ὄν, καὶ

ptam refero, dicatam, quum
 is apud Ptolemaum regem
 coniurationis in qua in ty
 ro auctore Theodota facta
 est, insimulatus esset: quan
 quam neque Tyrum viderat
 unquam, neque Theodotam
 nouerat, nisi quantum fama
 accepit eum Ptolemai præ
 fectum, Phœnicen admini
 strare, Verùm Antiphilus
 quidam artis gratiæ Apel
 lea amulus, illum apud res
 gem coniurationis Tyriæ
 reum fecit, cum Theodotæ
 principe factionis visum fas
 miliariter congreddi, conui
 uari, secretò nempe in au
 ricularum inter conuiuandum
 colloqui. Paulo post de
 fecisse Tyrum, & Pelusium
 Apellis consilio occupatum
 esse. Tum Ptolemaus præ
 ter modum, cum alijs
 P non satis animi com
 pos esset, assentatione in
 super tyrannica fractus,
 ad eò excaudit, ad eò ad
 miratio.

σωτάραχθι πρὸς τῆς παρα-
 δόξου τούτου εὐδοκίης, ὡς
 μηδὲν τῶν ἀκότων λογισά-
 μιν, μὴδ' ὅτι ἀνίτεχνον
 ἢ ὁ διαβάτωρ, μὴδ' ὅτι μι-
 κρότερον ἢ κατὰ τοιαύτην
 προδοσίαν ζωγράφον, καὶ
 ταῦτα ἢ σκοποῦσθαι ἢ αὐτῶν,
 καὶ παρ' ὀντινοῦ τῶν ὀμο-
 τέχων τετυχημένον. ἀπὸ δ'
 τοῦ παραπάνω, ὡς ἂν ἐξέπασ-
 σον Ἀπὸ τῆς εἰς Τύρον ἐξέλα-
 σαι, ὡς ἂν ἑαθε μιλίτων, καὶ
 βοῆς ἐπιπέμπει τὰ βασίλεια,
 τὸν ἀχαιοῦ κενυραῶς, καὶ
 τὸν ἐπιβουλοῦ καὶ σωματό-
 τῶν, καὶ εἰ γὰρ μὴ τ' ὀμοεικί-
 μίνων τις, ἀγαπήσας ἐπι-
 πῆν Ἀντιφίλου ἀνασχωτῆρα καὶ
 τ' ἀθλιον Ἀπὸ τῶν κατὰ τῶν
 σαι, ἔφην μὴ πρὸς αὐτῶν κτε-
 κοινωνηκίνας τ' ἀνθρωπορ, ἀ-
 πίτηκῶ ἀρτῶν κτεράτων, καὶ
 παραπολιτικῶν τ' ἐν Τύρῳ
 καλῶν, ἔδην αὐτῶν αὐτίος γε-
 γονός. ὁ μὲν δὲ Πτολεμαῖος
 ἔτω λέγειν μιλίτων ἐπὶ
 τοῖς γενομένοις, ὡς τὸν μὲν
 Ἀπὸ τῶν ἐκαστῶν ταλάντοις
 ἰθάρης

tur collecto animo sententiam mutavit, Apellen donavit ca-
 lentis

miratione calumniae percipi-
 tus est, et ut coniecturis quae
 causae fidem aut facerent,
 aut minuerent, neglectis, non
 animaduertit calumniatoris
 rem Apellae artis amulum
 esse: deum fortuna minori
 expellem, quam ut Pelusium
 prodere possit: hunc item
 beneficijs regijs plus ceteris
 pictoribus auctum. neque
 interim percontatus, num a-
 liquando ille in Tyrios na-
 uigasset. Quin statim plecten-
 dus videbatur. Regiam tu-
 multu insolito rex periurbate
 Apelle perfidum, ingratum,
 reum violatae maiestatis, in-
 fidiatorem, coniuratum,
 clamat. Ac nisi quispiam e
 socijs coniurationis qui cae-
 pti tenebantur, et audax An-
 tiphili scelus stomachatus,
 et infelicis Apellis miserius,
 nihil ei commune cum ses-
 ditiosius fuisse probasset, du-
 bio procul Tyriorum malo-
 rum penam capite multatus
 soluisset, etiamsi nihil sibi
 male conscius. Ptolemaeus igitur

ἰδωρίσας, τὸν δ' Αντιφιλο-
 λον δουλοῦν αὐτῷ παρα-
 δίδων, ὃ δ' Αντιφίλος, ὡν πα-
 ρουδ' ἰδούσας μιν μνησθήσθαι,
 διὰ τὸ τινι ἀκόντι ἡμῶν
 πῶς ἔσθ' ὀνύχου. ἐν δ' ἔτι τις
 ἀνὴρ ἡδύτατος, τὰ ὅσα παμ-
 μύθη ἔχων, μικρῶν δ' ἄνδρῶν
 τῷ Μίδου προσοικίοντα, πῶς
 χῆρας προτέρων πόρρωθεν
 ἐπιπροσέειπεν τῷ ἔσθ' ὀνύχου. πρὸς
 ἢ δ' αὐτὸν ἰσάσθαι δύο γυναικῶν
 καὶ ἀγνοία μοι δούη, καὶ ἔν-
 πόνησις. ἔτι ἄλλων δ' ἐπιπροσέει-
 πται ἢ ἔσθ' ὀνύχου, γυναικῶν
 ἄλλων ὀνύχου παρὰ τὸν ἄνδρα, ἡπι-
 ούμενον δ' καὶ παρακινημέν-
 ον, οἷον δὲ πῶς ἔστι καὶ
 πῶς ἔστι δ' ἔσθ' ὀνύχου, καὶ πῶς
 ἀλλοτρίων ἀλλὰ κακομύθη ἔ-
 γουσα, καὶ ἔτι ἄλλων δ' ἡπιότα
 τὰ τῶν τριῶν ὄντων, τὰς
 χῆρας ὄντων αἰς τὸν ἄνδρα
 ἄλλων, καὶ μαρτυροῦμεν τοὺς
 ὄντας. ἡγεῖται δ' ἀνὴρ ὡχρὸς
 καὶ ἀμορφος, ὃς δὲ δ' ἔστι δ' ὄντας, καὶ
 ἰοικὸς τοῖς ἐκ νόσου μακρῶν
 κατὰ κληρονομίαν. τῶν γὰρ ἄλλων
 τὸν φθόνον ἔν τις ἀνάσσει.

καὶ
 bo contabuerunt. Huc facile conijcias & Liuorem esse.

lentis centum, addito in fer-
 uuitem Antiphilo calum-
 niatore. Apelles contra per-
 riculi memor, tali est ima-
 gine calumniam vultus. Ad
 dextram considet quispiam
 auribus pralongis insignis,
 quales ferè illæ Midæ fe-
 runtur. Manum porrigit
 procul accedenti Calum-
 niæ. Circumstant eum mus-
 licerculæ duæ, Ignorantia,
 ni fallor, ac Suspicio. Ad-
 dit aliundè propera Cal-
 umnia, eximie compta,
 vultu ipso & gestu corpo-
 ris efferam rabiem, & iram
 aestuanti conceptam pecto-
 re, præ se ferens, sinistra
 facem tenens flammiuosa
 mam: dextrâ secum adolea-
 scentem capillis prehensum,
 manus ad superos tenen-
 dentem, obtestantemque im-
 mortalium deorum fidem,
 rapit. Anteit vir pallidus,
 in speciem impurus, acie
 oculorum minime bebeti,
 ceterùm planè ijs simi-
 lis, qui fontico aliquo mor-

καὶ μὴ καὶ ἀπὸα τινὲς δύο
 παροματοῦσι, προτρέπου-
 σαι καὶ πεισπιδουσαι, καὶ
 καταχοσμοῦσαι πλὴν ὄψος
 αὐτῶν. ὡς δὲ μοι καὶ ταύτας
 ἐμύνησεν ὁ πειρηγὴς τῆς
 αἰκῆς, ἢ μὴ ἐπιδουλί τις
 λῶ, ἢ δὲ ἀπὸατι. κατόπιρ δὲ
 ἀπολοῦθα πῶνυ πρῶθικῶς
 τις ἰουνασμήν, μεταπέ-
 μαρ καὶ καταπαρμαγήν,
 μετανοια δὲ καὶ αὐτῆ ἐπέ-
 γει. ἐπιστρέφω γοῶν ἐς τὸ
 πῖσιν λακρῦουσα, καὶ μετ'
 ὠλοῦς, πῶνυ πλὴν ἀλκῆταρ
 προσιοῦσαν ἐπίθλιπν. ἔτω
 μὴ οὐδ' Ἀπὸα τὸν ἐαυτῶν
 κινδύων ἐπὶ τῆς γραφῆς.
 μιμήσατο. φέρε δὲ καὶ ἡμῶς,
 αἱ δοκῆ, κατὰ πλὴν τοῦ Ἐρι-
 σίς λακρῶνον ἴχνυ, διελ-
 θαμῶν τὰ προσόντα τῆ δια-
 βολῆ, πρότερόν γε ὄρω τινὶ
 πειρηγῶν αὐτῶν, ἔτω
 γὰρ ἂν ἡμῶν ἢ αὐτῶν γνήσι-
 ται ἔσι τοίνυν διαβολῆ, κα-
 τηγορία τις, ἐξ ἑρκμίας γι-
 γνησμένη τὸν καταγορέμε-
 νον κληθῆνα, ἐν τοῦ μονο-
 κέρως ἀναυτικῆς πεπισσο-
 μῆς, τοιαύτη μὴ ἢ ἐπὶ δεξις ἢ λόγῳ τεῶν δὲ ὄντων προσῶ
 πωρ

Quin & muliercula ali-
 quot Calumniam sequun-
 tur comitei, quarum est mu-
 nus, dominam hortari, in-
 struere, comere, interpre-
 satus aiebat Insidias ac
 Fallaciam esse. At tergo,
 lugubri habitu, pullata la-
 cerisque Pœnitentia subjes-
 quitur, quæ capite in ter-
 gum deflexo, cum lachry-
 mis ac pudore procul ve-
 nientem Veritatem excipit.
 Hac Apelles tabula casus
 suos lusu. Iam & nos, si vi-
 detur, Ephesii pictoris e-
 xemplo, recenseamus Cal-
 umnia rationes. 2 Princî-
 pio nobis effigianda est &
 explicanda finitione quæ-
 dam, quæ vice iconis fuerit.
 3 Est enim Calumnia, dela-
 tio ementia odio, clancu-
 lum reo calumniatori credi-
 ta, delato ad respondendum
 ac refellendum non admis-
 so. 4 Quæ definitio personis
 perinde atque comicum ar-
 gumentum,

πον, καθάπερ ἐν τῷσδε
 μφθίαις, τῷ θραβάνοντι,
 καὶ τῷ θραβάνοντι, καὶ
 τῷ πρὸς ὃν ἢ θραβόλῃ γί-
 νηται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν
 ἰπισκοπέσομεν, οἷα ἐκὸς εἶ-
 πα τὰ γιγνώμενα. πρῶτον μὲν
 εἶ, ἢ δουεῖ, παραγάγαμεν
 τὴν πρωταγωνιστὴν τῷ θρά-
 νοντι, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν
 τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ εἶ,
 ὅς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρώπος
 εἶ, πᾶσιν οἷμαι γνώσειμον.
 εἰδὼς γὰρ ὅτι ἀγαθὸς, κα-
 κῆν αὐτῷ γνοῖτο ὅτι πη-
 λιογ. ἀπ' ἕσπερ ἀγαθῶν ἀν-
 ἠσῶν, ἀπ' ὧν ἔν ποιούσιν
 αὐτοὶ τὸς φίλους, ἐκ ἀπ' ὧν
 τὸς ἀπὸς ἀδικουῦτας αὐ-
 τῶν, καὶ μισῆσαι παρα-
 σκαίνοσιν, ἐδουκίμεν,
 δόξαν ἀνοίας προσλαβόν-
 τας, ἔπειτα δὲ, ὡς ἀδικῶ-
 ἰ τοιοῦτος, καὶ παρανομός
 εἶ, καὶ ἀσεβὴς, καὶ τὸς χε-
 μήσις ἐπιψύμι, ῥάδιον
 καταμαθεῖν, τίς γὰρ οὐκ
 ἔρ ὁμοιογῆσαι, πλὴν μὲν ἰ-
 σότητα ἐν ἀπαντι, καὶ τὸ μῆ-
 ἔρ πῶτον, δικαιοσύνης

gumentum, trius constat,
 delatore, delato, & au-
 ditore calumnie. Singulor-
 um partibus defungemur,
 hanc acturi fabulam. Υ Ο-
 mnium, si lubet, primum
 producamus in medium, a-
 ctus principem, & quasi
 præfultorem, auctorem ca-
 lumnie. Ἔ Is quidem quam
 minimò bonus vir sit, igno-
 rat nemo. A Neque enim
 quisquam vir bonus amico
 damnum dare caussatur.
 Nam boni viri est homi-
 num sibi animos conciliare,
 studio benè merendi de a-
 micis, neutiquam inimicis
 criminandis. Unde haud
 incommodè colliges, iniu-
 stum, sceleratum, impium,
 in summa, damnosum rebus
 communibus calumniato-
 rem esse. B Nam quis est cui
 non videtur in vniuersum
 iustitiæ pensum aequalitas,
 & quod aiunt, Ne quid ni-
 mis: inequalitas, & item
 quod nimium est, iniustitiæ?

Qui
 ἔρα εἶνα τὸ δ' ἀνίστη τε καὶ τὸ πλεονεκτήμον, ἀδικίας
 ὁ δ'

ὁ δὲ τῆς ἑβδόμῃ κατὰ τῶν
 ἀπόντων λάθρα γράμμε
 ς, ὡς οὐ πλοκύνετις ἐσ
 σιν, ὄνων τὸν ἀκροάτω
 σφικτεῖσθαι, καὶ προκα
 ταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὄ
 ρα, καὶ ἀπερράττων, καὶ τῷ
 δουτέρῳ λόγῳ παντὶ ὡς
 βατα κατασκονάζων αὐτὰ,
 τὰς τῆς ἑβδόμης προμυ
 πησιμῶνα; ἰσχάτις ἀδινίας
 τὸ τοιοῦτον, ὡς φῶν ἄρ
 καὶ οἱ ἄεσοι τῶν νομοθε
 τῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ
 Δράκων, ἔνορκον ποιησά
 μνοι τοῖς δικασταῖς τὸ ἰ
 μοίως ἀμφοῖν ἀπροσδοκῶν
 καὶ τὸ πλὴν ἀνοίαν ἴστω τοῖς
 λεινομοχοῖς ἀπνύμεν, ἄ
 ρχις ἄρ ὁ τῷ δουτέρῳ λό
 γῳ παρατιθεῖς, θατέρου
 χείρων ἢ ἀμείνων φανῆσθαι
 δεῖν ἀντεξίτασαι πλὴν ἀπλο
 γίαν τῆς καταγορεύσεως, παντὶς
 ὡς ἀσπῆ καὶ ἀνόσιον ἰδέ
 σθαι ἔσομαι πλὴν κείσθαι. καὶ
 τῷ ἄρ καὶ αὐτοὺς ἀγανακ
 τῆσαι τὸς θεοὺς ἀποιμῶν, ἃ
 τῷ μὲν καταγορεύσῃ μὲν ἀ
 φέας, ἃ βίβλα λήσαν, ἐπιτίποιμῶν, ἀπερράξαντες δὲ τῷ κα
 τηγορευμῶν τὰ ὄρα, ἢ τὸ πῶματι σιωπῶντες, καταψυφισί
 μιν

Qui verò clanculūm aq̄
 sentem insectatur, equali
 tatis metas egrediatur: quip
 pe auditorem sibi iotum as
 ferit, aures eius anteverit,
 obstruit, & iniuas respon
 suro, calumnijs refertat, es
 ficit. C Ea sanè exire
 ma est iniuria, vel opti
 morum legumlatorum iudi
 cio Solonis & Draconis,
 D qui iureiurando Sena
 tum Atheniensem adstrin
 xere, ut pari benignitate
 gratiūque tam reum quàm
 actorem iudex audiat, dum
 alterius causam honestiorem
 intelligat. Scelerstum & cru
 dele iudicium esse, si quid
 statuatur antea, quàm cum
 accusatione comparata sit
 defensio. Ad hæc, sibi ma
 lè propitios deos reddunt
 iudices isti, qui eum accu
 santi aures liberè indulse
 rint, reo denegant, aut præ
 stigijs capti delatorijs musfi
 tantes

ἴσα ὡς πείρω λόγῳ λι-
 γηρωμένοι. ὡς οὐ κατὰ τὸ
 δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ
 τὸν ὄρκον τὸν δικαστικόν,
 οὐκ τις ἀν γίνεσθαι τὰς
 ἀβολὰς. εἰ δὲ τῶ μὴ ἀξιο-
 πιστο δολοῦσιν οἱ νομοθε-
 ταί, παρανομοῦντες ὄντες, δι-
 κείας καὶ ἀμεγῆς ποιῶσθαι
 τὰς κρίσεις, ποιητῶ μοι λο-
 γῶ τὸν ἀείσον ἐπαγαθῶν ὡς
 λέγῃ, καὶ μάλα περὶ τούτων
 ἐφηνάμενον, μάλλον ἢ νό-
 μοθετήσαντα. φηοὶ δὲ, Μῦ-
 θον δίκης, πρὶν ἀμ-
 εῖν μύθον ἀκούσης. ἡπι-
 πῶς γὰρ, οἶμαι, καὶ οὐτῶς,
 εἰ ποτὲ ὄντων ἐν ὧ βίῳ
 ἀδικημάτων, οὐδὲν ἄν τις
 ἦτορ χεῖρον, οὐδὲ ἀδικώ-
 τερον, ἢ ἀκείτους τινὰς, καὶ
 ἀμείρους λόγων καταδικάζ-
 κῶσαι, ὅπερ ἐξ ἀπαντῶν ὁ
 ἀδύνατον ἐπιχερῶ ποιῆν,
 ἀκείτορ ὑπάρων τὸν ἀδύνα-
 νόμῳ τῆ τῶ ἀκούοντῶ ὄρ-
 γῆ, καὶ τὴν ἀρρογίαν ὡς να-
 θρώω τῆ καθυστερίας παρα-
 ροῦν. καὶ γὰρ ἀπαρρησια-
 σῶν, καὶ ἀφῆλός ἀπὸς ὁ τοῖστῶ
 ἄνθρω.

tantes condemnant. Tan-
 tum à iusto, equo, bono, le-
 gibus & iureiurando sena-
 tus bene constituta civi-
 tatis calumnia discrepat.
 Iam si tui dubie fidei le-
 gum conditores videntur,
 quorum decreta commo-
 nent, iustitia, non studio
 partium iudicare, is E longè
 optimi Poëtæ impen-
 dio sentiam sententiam, imò
 verò legem sacrosanctam
 audiat:

Nec F nisi librato diri-
 mat sententia litem,
 Parte quid ex utraque
 queat examine causa.

Nimirum vates intelligen-
 bat, ex omnibus nullam esse
 neque grauiorem, neque
 audaciorem iniuriam, quam
 indicta causa quenquam
 mortalium damnare. Id ves-
 rò ex omni parte calum-
 niator molitur, vti cum fu-
 rore ac recordia hominis co-
 ram quo res agitur, indefen-
 sum reū committat, defensus-
 rum parteis suas clancularia
 sectione arceat. Adeò enim
 hoc ho.

ἄνθρωποι, οὐδὲν ἴσ' τὸ ἐμ-
 φανὲς ἄρα, ἀπ' ὧσπερ οἱ
 πολεῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πό-
 θον ἰξάσων, ὡς μηδὲ ἀντι-
 τάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μὴς
 δεῖ ἀνταγωνίσασθαι, ἀπ' ἐν
 ἑσπρία καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πο-
 κέμου διαφθερόσθαι, ὃ μί-
 γριστόν ἐστι σημάδιον τοῦ μηδὲν
 ὑγιᾶν τοῦς ἐξβάλλοντας κί-
 θαρ. ἐπὶ δὲ τις γὰρ τάληθῶ
 κατηγοροῦντι ἑαυτῶ σωζε-
 νίσεται, οὐτ' οἶμαι, καὶ
 εἰς τὸ φανερόν διελήχθη, καὶ
 διωθθεῖσα, καὶ ἀντιξίτῳ
 ὧ λόγῳ, ὧσπερ ἐδὲς ἄν' ἐν
 τοῦ πεφανοῦς νικᾶν δυνα-
 τήσθε, ἐνέδρα σοι καὶ ἀπά-
 τι κήσασθε κατὰ τῶν σοκί-
 μίωρ. ἴδοι δ' ἄν' τις τὸς τοῖ-
 τους μάστιγα ἐν τῇ βασι-
 κίωρ ἀνάσσει, καὶ περὶ τὰς
 τῶν ἀρχόντων καὶ δυνα-
 στεύων φιλίας ἀνδοκίμων-
 τας, ἐνθα πολὺς μὴ ὁ φθό-
 νος, μὲντοι δὲ ἰπνοίους,
 πάμπολλοὺς δὲ λολακίωρ καὶ
 διαβολῶν ἰπνοίους. ὅπου ἔδ
 ἀδ

hoc hominum genus obno-
 xium est formidini, adeo
 nihil audeat palam, sed per-
 inde atque qui ex insidijs
 transuersi hostem inuadunt,
 ex abdito alicunde specu
 iaculatur, ut non sit qui con-
 tra vel mittere telum, vel
 manu contendere possit, ho-
 stisq; ignarus aduersarij,
 fraudisq; inscius pereat.

H Quod profectò minime
 fallax indicium est, in ca-
 lumnia nihil inesse veri, ni-
 hilsani prorsum. Nam qui
 accusaturus quempiam, sibi
 conscius est veri, procul du-
 bio & palam audeat aduer-
 sarium incesse, corrige-
 re, purgantem crimen fer-
 re: ut in bello, qui iusta a-
 cie vincere hostem palam po-
 test, turpe ducit asu & insi-
 dijs certare. I At hoc genus
 homines in aulis regijs spe-
 ctare plurimos datur, opti-
 matum fauorem hisce arti-
 bus ambienteis, ubi scilicet
 & inuidia crebra, & variæ
 suspiciones, & assentiadi cri-
 minandiq; occasio multiplex in
 promptu est. K Siquidem ibi
 quæ

ἀμάρτυς ἰπιδὸν ἰναυθα καὶ
 αἰ φθόνοι χαλιπῶτεροι, καὶ
 τὰ μίση ἰπισφάδισρα καὶ ζήλο
 τήσιν λακονοχνηύρα. πᾶν
 τὸν οὐδ' ἀκρίτως ὄξυ δειδύρ-
 νασι, καὶ ὡσπερ οἱ μουρα-
 ροῦτῶν ἰπιτηρῶσι, ἢ πῶν τι
 γρηνοθίω μέρῳ θεάσαντο
 ἐν σάμαλῳ καὶ πῶτῳ οὐ.
 τὸς ἕκαστῷ εἴν βυλόμῳ,
 παραδῶται, καὶ παρακω-
 σήσῃ τὸν πηλοσιον, καὶ τὸν
 πῶ αὐτῷ, ἢ δὴ οὐαῖο, ἰπποπᾶ,
 καὶ ἰπποκρίση ἕνθα ὁ μὲν γη
 οἰς ἀγχιπῶς ἐν ὄντι ἀνάτιρα
 ἴα, καὶ παρασίοντα, καὶ
 τὴν τλαυτῶον ἀτμῶς ἐξίω-
 σω. ὁ δὲ λακονοχνηύρα,
 καὶ πῶς τὰς βιαιύτας λακονο-
 χηῶς πιδανῶτερο, ἐνδοκι-
 μῆ, καὶ ὄλων φθάσας ἑρατᾶ.
 τὰ δὲ Ὁμήρω πάνν ἰπαλη-
 θῶσι, ὅτι Ζεὺς ἰνυάη,
 καὶ τὸν κλαυῖοντα κατῆλα.
 βιγαροῦ ὡς ὁ πῶρ μινῶν
 τὴν ἀγῶν ὄντῳ, ποικίλας
 καὶ ἀκρίτων ὄδῶς ἰπινοθίω,

quò pluribus plura spes o-
 stentat, eò necesse est maio-
 re invidia, sæuioribus odijs,
 emulatione callidiorē cer-
 tari. Illic videas licet, quàm
 acres alter in alterum oculo-
 los defigat, quàm curâ observa-
 uet, veluti singulari certami-
 ne congressus, si quid of-
 ficiam in alterius corpore for-
 tē fortuna nudum aut ma-
 lè munitum conspiciat, quod
 ferire feliciter possit. Ita
 studio cuique est, cum ipse
 primus esse cupit, ut pro-
 ximum deiciat, exturbet,
 conuellant, proculcet. Hic si
 quis est vir frugi, temerè en-
 uertitur, illuditur, denique
 ignominiosè exterminatur.
 L. Contrà qui assentiendi pau-
 lò peritior est, & habilio-
 re ad mentiendum ingenio
 probatur, superat. Sanè o-
 mninò iuxta M. Homeri car-
 men est huius certaminis
 alea:

Vndique communi sæuitur Marte, pariq;

Victusq; victorq; cadunt fato. —

Alium subinde alius alia via aggreditur, ut ferè fieri solet,
 sibi de magnis agitur commodis, sed per calumnias iter est

ὡς ταχίστη καὶ ἰσιφαιεστάτη
 δὲν ἢ τῆς ἀγροῦς, πλὴν μὲν
 ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισυαίτι-
 ας Ἰαμύλουσα, οἰκρότερα
 δὲ τῆς τραγικῆς ἐπάγουσα τὰ τέ-
 λη, καὶ πομπῶν συμφορῶν ἀε-
 νάπεια. ἔμψυτοι μικροῦν, ὅθεν
 ἀπλῶν δεῖ τῶτο, ὡς ἀντὶς ἰσο-
 πλάβοι, ἀμὰ πομπῆς ἢ τέχνης,
 ἐκ δολίχης δὲ ἀρχινοίας, ἀκε-
 βῆς δὲ τινος ἰπιμυλίας διό-
 μνον. ὅθεν ἀντοσαῦτα ἔθλα-
 σεν ἢ ἀγροῦν, ἢ μὴ πιδανόν
 τινὰ πρόπορ ἰγίγγυτο, ὅθεν ἀν-
 λατίσχυοι πλὴν πάντων ἰσχυ-
 ροτέρων ἀλάθεα, ἢ μὴ πο-
 λὺν τὸ καὶ παρὰ τὸν πιδανόν
 καὶ μυεῖα ἀπὸ πᾶσιν ἀκούασο
 λατὰ τῶν ἀκούωντων. Ἰα-
 βάμῃτα μὲν οὐδὲ τὸ πονὺ
 μάστιξ ὁ τιμῶν, καὶ
 Ἰα τούτο δεῖς ἰσολαπομοῖς
 αὐτοῦ ἰπίφθονος ἀπαντῶν
 Ἰα τὸ ἰπιτοξάφοντα, λα-
 θάπῃ τι κῶλυμα καὶ ἰμπό-
 λιορ πειραμῶνοι, καὶ ἰκα-
 σος οἶτα πρῶτος αὐτὸς
 ἰσοδα, ἢ ἰορραῶν ἰκῆνον
 ἰκτο-

vi compendiarium, ita mini-
 me securum. Principia inuis-
 dia debent, inter spemque
 metumque fluctuanti: exi-
 tus nihil non miserabile, tra-
 gicum, calamitosum ha-
 bet. N. Caterum quadrum-
 platoris ipsum quoque stur-
 dium nequaquam facile est,
 simplēxoe, quanquam ita
 fortasse videatur: sed arte
 multiplici, solertia pecu-
 liari, indefessa denique et
 accurata diligentia opus ha-
 bet. Neque enim noxia fue-
 rit calumnia, nisi in spe-
 ciem similia vero narret:
 neque temere o cunctarum
 alioqui rerum dominam Ves-
 ritatem superauerit, nisi au-
 ditorem argumentosa et
 probabili actione, in sum-
 ma P mille modis fallat.
 Q. Porro deseritur is ple-
 runque, qui honore quodam
 alios praestat, nempe is in-
 vidiosus, qui spe illius fru-
 strati sunt. Quo fit, ut om-
 nium telis affectetur, cen-
 sorex qui viam assequenda dignitatis alijs intercluserit:
 sed primos tum singuli fore confidunt, si sublimem istum
 loco

ἡπολιορχίας, καὶ τῆς φι-
 λίας ἀποκινώσασθαι, οἷον
 τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀ-
 γῶσι, ἐπὶ τῶν θεομίωργί-
 γνται. ἡγὰρ ἴδ' ὁ μὲν ἀ-
 γαθὸς δρομῆς, τῆς ὑσπληγ-
 γ' ἰσθῆος καταπαισούσης,
 μόνον τοῦ πρόσωφίμην, ὅ-
 καὶ τῷ διανοίᾳ ἀπτείνας
 πρὸς τὸ τέμα, ἡδὲν τοῖς ποσὶ
 τῷ ἰσπίδα φέρεις ἔχωρ, ὅ-
 πλησίον ἔδρα καταργῆ, ὅδε
 τι τῶν κατὰ τὸς ἀγωνιστὰς
 πολυπραγμονεῖ· ὁ δὲ κακὸς ἐ-
 κῆν, καὶ ἀναθλ' ἀντα-
 γωνιστὴς, ἀπηνόους τῷ ἐν τῷ
 τάχους ἰσπίδα, ἐπὶ τῷ κα-
 κότητι ἐπράπτετο· καὶ τῷ-
 ὅ μόνον ἐς ἅπαντ' ὀκο-
 πῆ, ὅπως τὸν πρῆχοντα ἐπι-
 σθῆν ἢ ἐμποδίσας ἐπιση-
 μιῆ, ὡς ἂν τῷ δὲν δρῆμαρδῶ. ἐν
 ἢ ποτε νικῆσαι δυνάμε-
 ν'· ὁμοίως δὲ τοῦτοῖς, ἡδὲν
 τῶς φιλίας τῶν ἰσδάμο-
 νων γίγνεται· οἱ γὰρ πρῆχον
 αὐτίκα ἐπιβολόνται, καὶ ἀφύ-
 λακ' ἐν μέσση ληθείς τῶν
 ἀσπιδῶν ἀνηρπάδῃ· οἱ δὲ ἔ-
 γαπῶνται, καὶ φέροι δρομοῖσιν,
 is

loco demoliti sint, ab ami-
 cis abalienarint. R Tale
 quiddam in gymnico cur-
 su fieri consuevit, ubi si
 quis est cursor ingenuus,
 statim ruptis carceribus pri-
 mas affectans, & animum
 ad stadij metas adiciens,
 spe victoriæ è robore suo
 concepta, s neque sequenti
 incommodat, neque omni-
 no laboris huiusce socijs
 quicquam struit remora.
 Contrà qui malitiosus, im-
 bellis, eneruis contendit cur-
 sum cum alijs, desperatis vi-
 ribus in fraudem intentus
 agit, atque in vniuersum
 hoc vnicum spectat, quâ cura
 rentem occupet, impediât,
 ac intercludat : & ni suc-
 cedat actus, non est vt illo
 alio modo vincere possit.
 Haud aliter in ambiendis
 magnatum amicitijs acci-
 dit, ubi si quis feliciter an-
 teuertit, in medias conti-
 nuò labitur insidias, & in-
 cautus ab æmulis captus dis-
 cerpitur. T Hi deinde ama-
 ri, coli, amici videri incipiūt

Et h vel ob

ἐς ἂν ἀποὺς βλάσφημας ἔδοξεν
 ξαν, τὸ, τε ἀξιόπιστον τῆς
 θεολογίας οὐχ ὡς ἔτυχον ἱπι-
 νοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν
 αὐτοῖς ὄντι ἔργον, ἀλλοι-
 πόσι τι πεισάψαι ἀποδοῦν,
 μηδὲ ἀπόδοτον, ὡς τοῦ
 ἐπὶ πᾶσι τὰ προσόντα ἔ-
 σταδα μομφῶν πρὸς τὸ χεί-
 ρον μεταβάλλοντο, οὐκ ἀ-
 πιόαντος ποιοῦντα τὰς λα-
 τυροείας, οἷον τὸν μὲν ἰα-
 τρὸν θεράσκουσι, ὡς φαρ-
 μακία, τὸν πλούσιον δέ,
 ὡς τυραννὸν, τὸν τυραν-
 νικὸν δέ, ὡς πειλοτικόν.
 ἐνίοτε μὲν τοὶ καὶ ὁ ἀκροῶ-
 νται ὅτι αὐτὸς ἰσχυρὰ τῆς
 θεολογίας τὰς διαφορὰς, καὶ
 πρὸς τὸν ἰκάνον τρόπον οἱ
 μακροῦθαι αὐτοῖ ἀρμοσόμε-
 νοι, ἐντοχούσιν. ἢν μὲν ἔ-
 βουλοῦντο αὐτὸν ὄντα ἰ-
 δεῖν, διεφύλαξεν, φησὶ, τῆν-
 νοακί σου παρὰ τὸ πᾶν,
 καὶ ἀποδοῦν ἐς αὐτὸν ἀπε-
 σίναξεν. καὶ ἡ Στραβωνική
 πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀγνώστως,
 καὶ ὅπως ἱρατικῶν, καὶ τινῶν
 καὶ μοιχικῶν πρὸς αὐτὸν αἰ-
 διατοῦν.

vel ob id unum, quod bonis
 incommodarint. Iam ut pro-
 babilem & dignam fide ca-
 lumniam faciant, non quod
 fortuito casus ostendit, pre-
 hendant, sed in hoc toti sunt,
 ut accurato delectu obser-
 uent, ne quid absonum aut
 alienum à causa fide inci-
 dat. V Adeo rationes eius
 quem criminantur, uniuersas
 in peiorem partem tra-
 hunt, suspectas reddunt,
 quod fidem addant accusatio-
 ni. Medicum insimulant ve-
 neficij, magnificentem ciuem
 affectatam tyrannidis, tyran-
 num prodicionis. Interdum
 auditoris affectus sua calum-
 nijs discrimina suppeditat,
 cum quo si veteratores isti
 & nugiuendi suas technas
 comparent, apertè illudunt.
 Quod si auditorem zeloty-
 pum norint: annuit, inquit,
 ille uxori tue inter epu-
 las, & defixis in eam o-
 culis alto suspiria pectore dus-
 xit, uxor vicissim suaue
 quiddam & amatorium, a-
 lia item quæ ad suspicionem
 adulterij

ἄσθελά. ἢ ἢ ποιητικὸς ἢ,
 καὶ ἐπὶ ζήτη μίγα φρουῖ,
 μᾶ Δι', ἰχθῶσέ σου φιλό-
 ξενῶ τὰ ἔπη, καὶ διέουρε,
 καὶ ἀμύτρα ἄπυ αὐτὰ, καὶ
 λακουδῶντα. πῶς δὲ τὸν
 ἰσοθεῖ καὶ φηδόθιον, ἀθεῖ
 καὶ ἀνόσιθ' ὁ φίλθ' ἀσθάλ-
 νεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρω-
 τουμῶθ', καὶ τὴν πρόνοιαν
 ἀρνούμῶθ'. ὁ δὲ ἀκούσας,
 ἐδόξεν μύθῳ τοῦ ἁγίου
 τῶν αἰσ, ἀσθάλνεται, ἵας τὸ
 ἄκως, καὶ ἀπέσπασεν τὸν φέ-
 λον, οὐ περιμένοντας τὸν ἀκού-
 σῆν ἰχθῶσιν ὅπως ἦ τὰ δια-
 τα ἐπινοοῦσι καὶ λήθουσιν,
 ἢ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὄργην
 ἀσθάλνεται πικρὰ ἴσασιν τὸν
 ἀκροώμεθον. καὶ ἔνθα πρῶ-
 τὸς ἐσπῆκαςθ', ἐπισάμ-
 νοι, ἐπ' ἰκέων τοξόνοισι,
 καὶ ἀκουτίθουσιν ἐς αὐτὸν,
 ὡς τῆ παραυτίκα ὄργῃ τε-
 παραμύθον, μνηστὶ σχολῶν
 ἔργον τῆ ἐξέτασι τῆς ἀλη-
 θείας ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἀπ-
 λογηθῶν, μὴ περὶ τῶν ἁγίων
 παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθῆς ἀκαταλημψῶν.

ἀννομιώ-

adulterij faciunt. Sim poëi-
 ca studiosus, ea sibi arte
 præter modum placeat. X Phi-
 loxeno, aiunt, carmen tuum
 non probatur: hiulcum, lea-
 gesolatum censetur. Ad re-
 ligiosum: En ille de pietas-
 te, deus diis male sentit, sa-
 cra detestatur providentiam
 universi gubernatricem per-
 negat. Tum auditor Y cœni
 astro in auriculam immisso
 excandescit, ut pro re conij-
 cere licet: ὁ ἀκούσας ab
 se, impos animi, re ipsa non
 dum contentè cognita, mis-
 sum facit. Z Talia ferè
 sunt que ab impari istis
 confinguntur, videlicet ad
 irritandos audientium ani-
 mos maxime accommoda-
 tum qua parte singuli præ-
 stant, eam potissimum ia-
 culis suis obnoxiam ij fa-
 ciunt, ne quod auditor su-
 bita interurbatus ira, ves-
 ro cognoscendo colloceat on-
 cium: deinde sese purgatus
 ro non fiat hominis copia,
 quem criminis admiratio
 speciesq; veri occuparunt.

Hh 2 Etenim

ἀνοσιμώτατον ἤδ' ὅμ τὸ ἄσ-
 αλῶ τῆς θραβολῆς, τὸ ἰπταν-
 τιον τῆς ἀκούουσι ἰπιθυ-
 μίας, ὁπότ' κῆ παρὰ Προ-
 κλήμασ, ἡ Διονύσῳ ἰπι-
 κληθέντι, ἰγνέτο τις, ὅς
 ἀλίβαλι τὸν Πλατωνικὸν
 Δημήτριον, ὅτι ἕδωρ τε πί-
 νει, κῆ μοι ὅ τῶν ἄλλων
 ζωακῆα ἐκ ἐνδύσατο ἐν
 τοῖς Διονυσίοις, κῆ εἰ γε μὴ
 κληθείς, ἕωθεν ἰπιπέτε, πάν-
 ταν ὄραντων, κῆ λαδῶν τα-
 ραντινίδιον, ἐκνυβάσις τε,
 κῆ πεσορχήσατο, ἀπλάθη
 ἄρ, ὡς ἐκ ἡδύμεσ ἡ βίω
 τοῦ βασιλέως, ἀπ' ἀντισο-
 φισῆς ἄρ, κῆ ἀντίτεχνῶ
 τῆς Πτολεμαίου πρυφῆς. πα-
 ρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ μεγίστη
 τότε ἄρ ἀπασῶν θραβολῆ
 λήροισ, ἡ ἕλοιτό τις μὴ σί-
 βειν, μὴ δὲ πεσοκωῆν τ' Ἡφαι-
 σίαν. ἐπὶ ἤδ' ἀπὲρ Ἡφαι-
 σίαν. ἰπὸ τῷ ἕρωσ Ἄσ-
 κῆξανδρῶ ἰβουλήθη πεδῆ-
 νοι κῆ τοῦ τῆ ποτῆ μεγα-
 λαρῆα, κῆ θὸν χερσὸν ἡ-
 σα τὸν τετραγωνιστῆ. ὁθὺς
 οἰώνησις ἀνέσησαν αἱ πό-
 λας,

Etenim dici nō potest quā-
 instructa sit, quantūq; valeat
 calumniæ facies, si quando
 α cum cupiditatibus audito-
 ris confluetur. β Quondā
 apud Ptolemaum, cui Dios-
 nyfio cognomē fuit, quispiā
 Demetriū Platonīcū accusa-
 uerat, quōd in Bachanalib-
 us aquā biberet, solusq; os-
 niniū muliebribus non vesti-
 retur: de quo, nisi accersitus
 ad regē manē palām vino lis-
 basset, γ ἰnsita muliebri
 amictus, ad numeros α Di-
 thyrambicos, cymbalorumq;
 modos salūisset, planē actū e-
 rat, quōd δ regium exemplū
 nō esset imitatus ὃ asperna-
 reus Dionysiorū molliem.
 Apud Alexandrum grauis-
 simi criminis reus fiebat,
 qui colere ὃ adorare He-
 phæstionan nollet: nam po-
 steaquam is viuis excessit, a-
 more victus Alexander, es-
 fuso animo ad reliquam fus-
 neris magnificentiam addi-
 tum voluit, vt mortuus inter
 deos Hephestion habere-
 tur. Continuo ei templa ci-
 uitates

ρας, καὶ τεμένη καθιδρύ-
 το, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι
 καὶ ἱερτὰ τῷ λαῶ τού-
 τῳ θεῷ ἰπετελοῦτο. καὶ ὁ
 μίγρις ὅρα ἡ ἄπα-
 σιν, Ἡρασιων, εἴ δε τις
 ἢ μηδίασας πῆς τὰ γι-
 γνώμια, ἢ μὴ φαίνοιτο πᾶ-
 νυ ὑσεῖον, θάναθ' ἰπ-
 καθ' ἢ ζυμία. Ἰπολαβάνον-
 τὸν δὲ οἱ κόλασον πῶ μεσ-
 ρακιάδι τῶν τῶν τῷ Αλε-
 ξάνδρον ἰπιθυμίαν, πῆς.
 ἱξεκαον ὑθὺς, καὶ ἀν-
 ἱπύρου, ὀνέρατα διηγοῦ-
 μνοι τῷ Ἡρασιων, ἰπι-
 φανείας τινὰς, καὶ ἰάμα-
 τα προσάπλουτο ὑθὺς, καὶ
 μαυτέας ἰπιφημίοντες. καὶ
 τίλ, ἕθνον παρέρω καὶ
 ἀλεξικάκω θεῷ, ὁ δὲ Αλέ-
 ξανδρ' ἠδελό τε ἀκούων.
 καὶ τὰ τελευτῶα, ἰπίσανε,
 καὶ μίγα ὑφρόνα, ὡσα-
 νεί οὐ θεοῦ πᾶς ὄρμόνον,
 ἀπὸ καὶ θεοῦ ποιῆν δι-
 νάμ, πῆσας τίνων οἰόμε-
 θα τῶν Αλεξάνδρον εἰλων
 παρὰ τὸν λαῶν ἰκένον α-
 πολῶσαι τῆς Ἡρασιων
 θείότη, ἡλαθῆς,

uitates pleraque dicarunt,
 delubra condiderunt, ara-
 ras, sacra, ferias nouo
 Deo sanxerunt. Iuluram-
 dum omnium religiosissi-
 mum Hephastionis nomi-
 ne fuit. Capitale erat, si
 quis hac parte vel contas-
 retur, vel neglectum co-
 leret. Hic euiratus affe-
 ctus, haec vesania, fuit
 assentatoribus occasio ac-
 cendendi inflammandique
 regis. Narrabantur in-
 somnia, vise Hephastio-
 nis umbra, predicaban-
 tur illius responsa. Deo
 nique ara & sacra dia-
 cata sunt familiari & ma-
 lorum vindici Deo. Pro-
 inde cum his Alexander
 initio mirè oblectaretur,
 tandem ita captus est,
 ut fidem quoque adhibe-
 ret, gloriareturque quòd
 non modò & dijs genius
 esset, sed deos quoque
 ipse faceret. Quo tem-
 pore quantum putamus a
 micorum Alexandri, afflis-
 sit Hephastionis diuinitas?

ὅς ἔ τιμῶσι τὸ λειῶν ἀπάν.
 τὰρ θεῶν, καὶ ἄλλοι ἔτι ἔτι λαθρο-
 τας, καὶ τὸ βασιλικῶς εὐνοίας
 ἐκπεσούσας; τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος, ταξιαρχῶν
 παρ' Ἀλεξανδρῶν, καὶ τιμῶμε-
 νος παρ' αὐτῶν, μικρῶν δὲ πρὸς
 καθέρχου λέγουσι, διαβληθεὶς
 ὅτι διακρούσει πασι τὸν Ἡφα-
 στίωνος τάφον, ἀπὸ ἐκείνου μὲν
 λέγεται βοηθήσαι Περδικ-
 κας, ἐπομοσάμενος ἅπαν-
 τὰν τῶν θεῶν, καὶ ἅπαν τὸν Ἡφα-
 στίωνος, ὅτι διὰ λυπηρῶν.
 τί οἱ φανήτα ἔναργον τὸ θεῶν,
 ἐπισκοπῆσαι ἀπὸν Ἀλεξάνδρου
 φέσασα δὲ Ἀγαθοκλῆος; ὃ δὲ
 ὡς ἀπιστοῦντα, ὅθεν ὡς ἐπινηκρῶ
 διακρούσαι ἀπὸ τῆς πάσης
 συνουσίας μνημονόοντα, ἢ
 γὰρ ἡλοπακία, καὶ ἢ ἡσβολὴ
 τότε μάστιγα χάραγ' ἔσχε,
 πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος
 σωτηριεφῆ, καθάπερ ἔειπεν
 πολεμικῶς ἐκείνι τὰ ὑψηλὰ καὶ
 ἀπόρημα καὶ ἀσφαλῆ τὸ τε-
 χος προδίασιν οἱ πολεμιοί,
 memoria per motum esse. Sic igitur affecto Alexandro, locus
 assenationi & calumniæ aptissimus fuit. 1 Nam perinde
 atque oppugnaturæ urbes, non quæ probè munite sunt
 alto, præcipiti ac solido ingenium opere, hostes inuadunt:

Si quibus non videretur cõ-
 mune numen venerari, accu-
 sabantur, deportabantur,
 gratia regia excidebat. Tum
 Agathocles Samius, qui pri-
 mos aliquandiu sordines et apud
 Alexandrum duxerat,
 magis item ab rege hono-
 ribus auctus, parum absuit
 et qui cum leonibus committeretur,
 criminatus quod
 illachrymasset præteriens
 Hephastionis sepulchrum.
 Verum Perdicca hominem
 seruauit, deos omnes, i-
 psūq; Hephastiona iura-
 tur, eum sibi in venatione
 angusta specie Deum clarè
 visum, mandasse ut Alexan-
 dro diceret, parcendum
 esse Agathocli, qui non
 hoc lachrymasset, quod aut
 vana sibi Hephastionis di-
 uinitas videretur, aut mor-
 tem miseratus esset commu-
 nem: sed pristinæ consuetu-
 dinis & mutui amoris me-
 moria per motum esse. Sic igitur affecto Alexandro, locus
 assenationi & calumniæ aptissimus fuit. 1 Nam perinde
 atque oppugnaturæ urbes, non quæ probè munite sunt
 alto, præcipiti ac solido ingenium opere, hostes inuadunt:
 sed ubi

ἀπ' ἐν ἢ ἀφ' ἑαυτῶν τι μί-
 ρη ἢ σαθρὸν αἰδοῦνται, ἢ
 ταπεινὸν, ἐπὶ τῷ πάσῃ διω-
 μα χροῦσιν, ὡς ῥῆσα παρὰ το-
 ῦ διωκτοῦ, ἢ ἐν ἑαυτῶν διωκτοῦ. ὅτι
 ἢ οἱ διαβάλλοντες, ὃ, τι ἄρ-
 ἀδ' ἄρ' ἰδῶσι τῆς ψυχῆς, καὶ
 ἰσχυρὸν καὶ ἐν ἐπιπέδῳ, τὸ
 τὸ προσβάλλουσι, ἢ προσάγου-
 σι τὰς μηχανὰς, ἢ τὰ ἐκ
 πολιουσίαι, μυθῶδες ἀντίστα-
 σι μὲν, μὴ δὲ τὴν ἰσχυρὸν ἀν-
 τιστασίαν. ἔτ' ἐπὶ δ' ἄρ' ἐν τῷ
 ἑκάστῳ ταχῶν πρῶτον, πύρ-
 ρον οἱ πάντα, καὶ πᾶσαι, καὶ
 σφάλλουσι καὶ ἐξελθόντων, οἷα
 ἐκ τῶν ἀλλοιομένων ψυχῆς καὶ
 ἐξελθόντων ἰσχυρῆς ἔργα ἔ-
 νοι. μηχανώματα δὲ αὐτῶν
 κατὰ τὸ ἀπόντ' ἢ τὸ ἀ-
 πάτη, καὶ τὸ ψῦδ' ἢ τὸ ἴ-
 πορξία καὶ προσομιλίαις
 καὶ ἀνασχωτῖα, καὶ ἀπα-
 μυνία ῥαδιουργήματα. ἢ δὲ
 μνηστῆρα πασῶν ἢ λοκαλῆα
 ἢ συγγενῆς, μάταιον δὲ ἀ-
 δολογῆται ὅσα τῶν διαβολῶν.
 ἔδῃς γοῦν ὅτι γ' ἠνάδ' ἔ-
 σι,

ὅ longe efficacissima Assentatio, Calumniae cognata, in
 foror. Quippe nemo hominum tam generoso est peccior,

Eh 4 eium

sed ubi sentiunt quammi-
 nimè defendi, murum, mu-
 ros accessu faciles, colla-
 psos, hac omnibus viribus
 certant contendunt, quò
 citra difficultatem irruer-
 re, ac potiri rebus queant:
 ita qui criminandis alijs de-
 sudant, quod in audito-
 ris animos languidum, fra-
 gile, facile subactu vi-
 dent, in eam partem iradu-
 cunt coguntque machinas
 suas. Dum quando in-
 filius hostileis nemo præ-
 sentit, necdum non obniti-
 tur, expugnant. Tam intra
 muros cuncta igni ferro-
 que deustant, excidunt,
 populantur: qualia vero
 simile est capio ὅ in fers
 uitutem redacto animo fie-
 ri. « Arma sunt istis ad-
 uersum absentem, falla-
 cia, mendacium, per iurium,
 supplicium, impudentia: de-
 nique innumera impostu-
 ra, ac maliciose cautiones.

σί, καὶ ἀδαμαντίνον τᾶχ^Ϟ
 τῆς ψυχῆς προβλημῆ^Ϟ.
 ὅς οὐκ ἂν ἐνδοίη πρὸς τὰς
 τῆς κολακείας ἑσβολᾶς, καὶ
 ταῦτα ἑσφυπλόουσι, καὶ
 τοὺς θεμιλίους ὑφαρρόουσι
 τῆς ἑσβολῆς. καὶ τὰ μὲν ἐκ-
 τὸς ταῦτα, ἐνδοθεν δὲ πολε-
 καὶ προδοσίαι σωμαγωνίζου-
 νται, τὰς χῆρας ὀρέζουσαι,
 καὶ τὰς πύλας ἀραπιτώ-
 σαι, καὶ πάντα τρόπον τῆς
 λάσει τοῦ ἀκούοντ^Ϟ συμ-
 προθυμοῦνται. πρῶτον μὲν,
 τὸ φηλόκαιον, ὃ φύσει πά-
 σιν ἀνθρώποις ἵπταται, καὶ
 τὸ ἀψίκορον. ἵπταται δὲ, τὸ
 πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀ-
 κουσμάτων ἐπόμφορον. οὐ γὰρ
 εἶδ' ὅπως ἠδόμεθα πάντῃ
 λαθρῆδᾶ, καὶ πρὸς τὰς λε-
 γομῆρας, καὶ μετὰς ἰσχυρίας
 ἀκούοντων. οἶδα γοῦν τινὰς
 οὕτως ἠδύως γαργαλιζόμε-
 νες τὰ ἄτα ἵπν τῶν ἑσβολ-
 ῶν, ὡσπερ εἰ τοὺς πηροῖς
 ἠνωμένους. ἵπταται τοῖς
 νωπὸ τῶν ἀπάντων συμ-
 μαχούμφοι προσέσωσι, καὶ
 τὰ ἑρᾶτ^Ϟ ἀροῦσιν, οἷ-
 μαι.

etiam ꝑ̄ adamantino septus
 muro, qui cum calumnie
 concedat, non idem assen-
 tatione vincatur. Hæc for-
 ris recti iudicij eeu funda-
 menta suffodit ac subruit.
 Intus coniurati cum hos-
 bus proditores, irruentes
 adiuvant, manus porri-
 gunt, portas aperiunt, et
 modis omnibus conmitun-
 tur ut auscultatorem calum-
 nia sibi seruum faciat. Sunt
 autem proditores, de qui-
 bus dico, ꝑ̄ nouandi cupi-
 do, natura humanis ingen-
 nijs consita, presentium i-
 tem fastidium, sequax eo-
 rum animus quorum ad-
 miratione ꝑ̄capitur. Nescio
 enim qui sit, ut omnes an-
 more sui immodico admis-
 ratio furtim rapiat, et sus-
 spicionibus illeçet. Quof-
 damequidem comperi siu-
 dio calumnie adeò suas
 uiter iuillari auriculas,
 ut si pennis confrices.
 Proinde talibus adiuti for-
 eijs calumniatores cum ex-
 ruerint, cunçta pro viribus
 euertunt;

μου. καὶ ὅτε δις ἄλλοις ἢ νίκη γέ-
 νοιτο, μηδὲν ἀντιπροσάφλο-
 μος, μηδὲ ἀμωμοσύνη τὰς
 πεσοῦσας, ἀπὸ τῆς ἀκύν-
 τος ἰκόνως ἐαυτὶ ἐνδιόουσι,
 τῆς ἀεθλοποιίας δὲ πάλιν ἐπιβου-
 λῶν ἀγνοῦντες. ὅσπερ γὰρ ἐν
 νυκτὶ πόλιος ἀπέσης, καθυ-
 ποπίσιν οἱ ἀεθλοπόητοι φασ-
 νυθίσαι, καὶ τὸ πάντων οἰκτι-
 ρομῶν, ὅτι ἐν ἀδῶς τὰ γυμνα-
 σία, περὶ ἑρχίαι ὡς εἶπω φασ-
 σὺς, ἅτε μηδὲν φανερὸν ἰα-
 τῶν σωματικῶν ἀμωμοσύνη, καὶ τὰ σω-
 θυμῶν γὰρ ποιῶν, παντὶ πρόσω-
 ὄ ἀθλιὸς ἐνυθρομωσός. ὅ γ' ἔμ-
 ῶς ἔχουσι γυμνασίου καὶ ἐκείνου
 καὶ ἀρετῆς ἀσκησίου, ἀνθὺς ἐξέρ-
 ῶντι πάλιν ὄργων, καὶ τὸν θυμὸν
 ἐξίπναι, καὶ τέλει, πάλιν ἀπλο-
 γίαν περὶ ἀδῶν, ἔγνω μά-
 τρω κατὰ τοῦ εἴλου πρῶτον
 μὴ. ἔμ δὲ ἀγνώστους καὶ
 λαμπρότους, περὶ εἶλαι ἢ, καὶ πε-
 μαθία τοῖς χέλιον ἀκροῖς,
 μισοῖ γ' ἢ λάθρα τὸς ὀδύνας
 ἀσπίδων, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς φησι,
 Βυσσοδομῶν

evertunt: nec magno emiur
 victoria, ubi nemo repug-
 nat, nemo vim tormētorum
 sustinet, aut iaculis iacula
 mutat: sed qui auscultat,
 ipse sese sponte sua in ma-
 nus hostium dedit. Interim
 ignarus insidiarum est, qui
 accusatur. Nam haud ali-
 ter qui deferuntur, atque
 qui captis urbis pereunt,
 dormientes trucidantur. Et
 quod est in primis mirabile,
 ξ nescius se reum haberi, nec
 que cuiusquam sibi sceleris
 conscius, amico candidē
 congregitur, familiariter
 compellat, facitque pro-
 more, iam antē ὄνδικε
 circumventus insidijs mi-
 ser. o Tum ille, si homo
 ingenuus est, & liber, con-
 fidensque, frangit iram,
 & effundit animum, de-
 fensionem recipit, agnos-
 scitque se frustra aduer-
 sus amicum exacerbatum
 fuisse. Sin autem est indole
 seruilis, & malē mascula, au-

dit quidem, π & summis arridet labris: verūm odit,
 & clanculūm dentibus frendit, ac (ut inquit poeta)
 Hh 5 Extruē

Βυσσοδιδυμά τὴν ἄρπυιάν οὐ
 ἀλλ' ἐπὶ ἰδὲν οἰμα ἀδικατέ
 ρον, οὐδ' ἀλοποπίεσθον, κινδύ
 νοντα τὸ χῆλ' ὅ, ποτρίφην
 τὴν χολὴν καὶ τὸ μίτος ἐρ κώ.
 ἔφ' ἡατάκλασον αὐξῆσιν, ἔτε
 ρα μὲν κινδύοντα ἐνὶ φρεσίν,
 δάμα δ' ἰέγοντα, καὶ ἄποικυό
 νθρον ἡλῶ καὶ ἡομικῶ πε
 σήσω μεθὰ σφισαθῶ τινα
 καὶ γέμισθον παραθλαμ. μά
 λιστα δ' τὸς πολοχρῶσιν, ἔπα
 δλῶ πάντα φίνος ὁ ἐν σφάδα
 νων δουκῶν ἦν ἔν σφάδα
 νομῆσθ, ποιῆται ὁμοίως. τὸ τε
 ἦδ' οὔτε φωνὴν ἀκοῦσιν ἔτι
 θέλουσι τῶσθ σφάδα νομῆσθ
 ἢ τῶσθ ἀπλογομῆσθ, τὸ ἀξί
 σισον τῆσθ κατηγορίας ἐκ τῆσθ
 σάλασθ ἀλοκοῦσθ φηίας πῆ
 ελκφόσθ. οὐδ' τὸς λογι
 σθῶσι, ὅτι πομὸ ἡσθσάκεις
 ἐρ τῆσθ εὐλατῶσθ μίτος πα
 ραπίλοισθ ἀτίαι, τῆσθ ἀλ
 λους λαυδῶσθ σου. καὶ ἐνίσθ
 σθς οὐτός τις ἐνοχός δει. ται
 τί φθῶσθς κατηγορῶσθς ἢ πη
 αἶσθ, ἐκφυσῶσθ ὅτω πρῶσθ ἡσθ
 τὴν

quum antecurreris accusando,

Exiuit ira fundamenta.
 Quo ergo homine profectò
 nihil iniustius, nihil te
 trius existimo, & qui odior
 so labra. bitem inius alit,
 odiũque mira se conce
 pium auget, & aliud in pe
 ctore clausum, aliud in
 lingua expropium habes,
 agũq; leta & comica fa
 cie tragœdiam meram, &
 nihil non triste patientem.
 Id ille maxime patitur,
 quum simili delator recor
 dia apud eum, cui parat insti
 dias, odium mussando dissi
 mulauit, effecitq; ut amicus
 ei videretur. Tum enim ne
 vox quidem delati, nedum
 non defensio audiri solet.
 Tantum fidei calumniã fa
 cit, concepta de illorum ami
 citia opinio. Hic quantum sa
 tius erat pendere inter
 amicissimos non raro clam
 alijs graueis simulatũ cau
 sas intecedere. Sæpenume
 ro item, quorum sese re
 um calumniator fieri me
 uit, socium insimulat: ut
 elabatur.

τὴν ἀσέβειαν. καὶ ὅπως, ἐκ-
 ἄρην μὲν ἰδέσθαι ἀνὴρ ἄνθρωπος
 ἀσέβου. ἀπὸ τοῦ ἴδιου αὐ-
 τόθεν ἢ κατηγορία, πρόδηλον
 ἔχει τὴν ἀσέβειαν. ἵνα δὲ δοκῶ-
 σι δὲ μολυσθῆναι τοὺς ἰσχυροῦ-
 ροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούον-
 τας ἔννοιαν, ἐμφανῶς προσηρ-
 ῶται, ὅτι ἐν τῶν ἐκείνων συμ-
 φέρουσι οὐδὲ τῶν οἰκδοκ-
 τῶν ἀπέχοντο. ἀπὸ δὲ τούτων,
 οἱ καὶ μὴ μάθωσιν ὑπερὸν ἀδι-
 κῶς ἀσέβητους παρὰ αὐ-
 τοὺς τοὺς ἄλλους, ὅμως ἐν-
 ἀσχυρῶς, ἀνὴρ ἰσχυρῶς, οὐ
 δεῖται προσέτι, οὐδὲ ἄλλοι
 προσδέξασθαι αὐτοὺς, ὡς πρὸ
 ἠδυνήτοις ὅτι μὴ ἀδίκ-
 κούται ἐπὶ νόμῳ. ἵνα δὲ
 τοῦ πομπῶν καὶ οὐ βίβη
 ἰσχυρῶν τῶν οὐτῶ ῥαδι-
 κῶς καὶ ἀντιτάξως πρὸς αὐ-
 τῶν ἀσέβου. ἢ μὲν ἴδιον
 ἄντι:

Τὴν αἴτιαν, φησὶν, ὃ Προϊτῆ,
 ἢ ἄλλων Βιηροφόντων,
 ὅς μὲν ἐθελεν ἐπιόγηται μὴ
 φησὶν ἐν ἐθελοσφ.

αὐτὴ

conatus presigne auferre pudoris

elabatur. Atque ideo ferè
 fit, ut quibus nos putent ami-
 cos, tantum, inimicos nun-
 quam calumniemur. Nam
 actioni quæ ipsa sese præ se
 ferens actoris odium prodit,
 fidei nihil esse potest. Verùm
 quos vulgo amicos astimat,
 agoremur, ceu auscultato-
 ri specimen fidei nostræ da-
 tui, ubi sua ipsius causa cō-
 moda salutemq; familiariū
 amicorum neglexisse vides
 mur. Est & genus aliorum,
 quibus tamesi comperitur
 falsò criminatum apud se a-
 micum, tamen cum credi-
 disse pudet, neq; aspiciere il-
 lum neque in gratiam redi-
 re audent: perinde ac ipsi
 iniuria sint affecti, quòd a-
 lienam iniuriam non prospe-
 xerint. Proinde multa sunt
 humane vitæ mala ex eo
 quòd promiscuè ac sine dis-
 crimine calumnijs creditur,
 quale est quòd v apud poët. d
 ait Antia:

Bellerophontem occide,
 aut Præte pibibis, Qui mihi
 Faminei decus.

q. Cuius

αὐτὴ πείρα ἰσχυρὰ ἐστὶν,
 καὶ ἰσοφθῆα καὶ μικροῦ
 ὁ νεανίας ἐν τῇ πῆδς χίμαι-
 ραυ συμπολεῖ διφθάρη, ἰ-
 πιτίμιον σωφροσύνης ἰπο-
 σχοῦν, καὶ τῆς πῆδς τῶν ξυφο-
 ραίους ἀπὸ μολχρον γυαυκός
 ἐπιβουλαυμήσθ. ἢ δὲ Φά-
 δρα καὶ ἀνήν τὰ ὅμοια κατα-
 πῶσθ. ἢ προγόνου, ἰπάρων
 ἰποίση τὸν ἰπὸν ὄν γυ-
 αὐ καὶ ὄν παρὸς, ἰδῆν, ὃ
 θεοί, ἰδῆν ἀνόσιον ἀγρασμί-
 νον, καὶ ἰδῆν τῆς, ἀπ' ἀξί-
 ωσίς δὲ ἐν ἰνίον ὁ δὲ ἰδῆν
 ἰδῆν ἀνήν, τὰ τὲ ἰδῆν ἰ-
 κωός, καὶ ἰδῆν τὸς ἐν ἰδῆν.
 καὶ ἰδῆν προσέχων αὐτῶ, ἰ-
 τὲ μὲν ἰδῆν ἰδῆν ἰδῆν ἰ-
 ἰδῆν. ἰδῆν ἰδῆν ἰδῆν ἰ-
 π τῆς ἰδῆν ἰδῆν; ἰδῆν ἰ-
 μὸς ἰδῆν ἰδῆν ἰδῆν ἰ-
 θεμίστοκλεια, καὶ ἰδῆν ἰ-
 ν τὸν ἰδῆν ἰδῆν, ἰδῆν ἰ-
 ν ἰδῆν ἰδῆν ἰδῆν ἰ-
 ποκινυμῆος ἰδῆν ἰδῆν ἰ-
 ἰδῆν πῆδς τὸς ἰδῆν, ἰδῆν ἰ-
 ἰδῆν ἰδῆν ἰδῆν ἰ-
 ἰδῆν ἰδῆν ἰδῆν ἰ-
 καὶ

q Cum ipsa prior adolefcentem ad concubitum sollicitasset, & contempta, in hoc periculum induxit, ut cum Chimera pugna congressus, parum absuerit quum victrice bestia occumberet. Tanta pœna luenda fuit castitas pudorque iuuenilis, quem hospiti coniuix adultera suspectum fecerat. φ Simile quiddam Phœdra priuignum calumniam effecit, ut filij caput pater Theseus execratum beluis marinis deuoueret: quanquam, ὁ superi, nihil prorsum deliquisset. ο At inquiet quispiam, annon dignus est fide nonnunquam vir, ceterum boni moribus & recto civiliq; iudicio prædius, qui alter alterum accusat: non licet tali auscultemus, modo reliquis sibi malis artibus temperari. A Age, inquam, & estne alius Aristide iustior: ille tamen aduersatus Themistocli, cōtra eum populi animos exacuit, inuidia glorie popularis, ve aiunt, pellicatus. Alias vir bonus Aristides, verum homo erat,

καὶ ἡλιὸν ἔχε, καὶ ἠγάπα
 πινὰς, καὶ ἐμίση, καὶ εἰ γὰρ
 ἀληθὴς ἔστιν ὁ περὶ τοῦ Πα-
 λαμήδους λόγος, ὁ σωτήρας
 τὰς τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἄρ' ἴσως
 ἀποίσι ἀείει, τὴν ἐπιβου-
 λὴν καὶ ἐνέδραν τὸν φθόνου
 φαίνεται σωτηρικῶς κατὰ
 ἀνδρὸς ὁμοίμου καὶ φίλου,
 καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν βίνδωρον
 ἰκαπλουκί. οὕτως ἔμφυ-
 λον ἄπασιν ἀνθρώποις ἢ πε-
 ρὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. τί
 γὰρ ἄρ' τις, ἢ τὸν Σωκράτην
 λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς
 Ἀθηναίους σταβελιμύθου,
 ὡς ἀσθεὴ καὶ ἐπιβουλον, ἢ
 τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλι-
 αδέην, τοὺς μετὰ τηλικαύ-
 τας νίκας ἐπὶ πλοσίσσῃ τῆς
 Ἑλλάδος ἰσότητος ἠγομίνεσι
 μνεία γὰρ τὰ παραδείγματα,
 καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἡδὴ
 γνώεμα. τί οὐκ ἡλιῶν ποι-
 ῆν τὸν γινούσιν ἔχοντα, ἢ
 ἀρετῆς ἢ ἀληθείας ἀμφισφα-
 τούντα; ὄψομαι, καὶ
 Ομηρὸς ἐν ᾧ περὶ Σφρῆ-
 νων μύθος ἠνίκα, παραπτε-
 σεν κελώσας τὰς ὀρεθείους
 καὶ τὰς τῶν ἀνοσμάτων ἡδονὰς, καὶ ἀπ' ὧν τὰ ὄψα, καὶ μὴ
 ἀνέδωκε

nec felle caruit, solebātque
 amare alios, alios odisse.
 Iam si verum est quod de
 Γ Palamede ferunt, sapien-
 tissimus quidam Achiuo-
 rum, ac ad res alias geren-
 das accommodus. invidia
 flagrans, insidias parasse
 fertur cognato, amico, ad
 hæc eiusdem belli socio.
 Adeo nature hominum fa-
 miliare est, hoc errore labi.
 Porro quorsum atinebat ὁ
 Διοκράτην recensere, insi-
 mulatum apud populum A-
 theniensem seditionis ὁ ἰ-
 pietatis? E Quid Themis-
 tocleon, Ζ aut Miliadē, tot
 partis victorijs suspicione
 proditionis notatos? Sunt ea-
 nim exempla innumera, ὁ
 vulgo iam pleraque non ἰ-
 gnora. Quid igitur faciet
 vir prudens in re ambigua?
 ἢ sanè opinor ὁ quòd Ho-
 merus in Sirenū fabula doc-
 cet, perniciosas taliū sermo-
 nū delicias nauigio præter-
 eat, obturet aures, nec passim
 aperiat

καὶ ἀγαπᾶν τὸν δολοκίμασ-
μοφορ. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆ-
σαι, ἐν τῆς πρώτης διαβολῆς
ἐκινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μὴ
ἐκινῶσθε, καὶ ταπεινὸν, καὶ
παιδῶν οὐκ ἔχοντα ἄδελφον.
ἀλλὰ τοῦτο ἐπέντων ἄρι-
ον, ὅτι ἐν ἀρχῇ ἐφίμω, ἢ ἀ-
γνοια, καὶ τὸ ἐν σκότει ὡς ἔ-
νοι τὸν ἐκείνου πρόσωπον. ὡς ἔ-
χεται τῆς ἀφικανότητος ἢ
μὲν τὸς βίβας, οἱ χροῖς ἔν τῷ
γυσα ἔς τὸ βραδερὸν ἢ δια-
βολὸν, χάρων οὐκ ἔχεται, ὡς ἔν
ἐρωτισμῶν τῶν παραμυ-
ταρ τὸν ἄλυθείας.

vel amare quem diligenter
explorauimus, licet. Prius-
quam id factum sit, calum-
nia concedere in primo sta-
tim congressu, hercle nimis
quam puerile est, ac indignū
viro, longeque à iustitia remo-
tum. At verò horum omnium
causa vna est ignorantia, te-
nebraeque illae quibus suae cu-
iusque hominis rationes mo-
resque obuoluntur. Iam se
deorum quispian vite no-
stra K lumen afferat, suum
est vt euanescat calum-
nia, fugiatque in alium bara-
thrum, vel vsquam in humanis locum inueniat, reddita nobis
lucē omnium vite studiorum, veritatis beneficio.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

Calumniam olim ab Apelle pictorum coriphæo ita
depictam insinuat Lucianus, vt ornatum sit pulchro,
forma egregia, adspectu ardente, laeuā ardentem tæ-
dam præferens, dextera supplicem adolescentem per ca-
pillos trahens.

a PERNICIOSA res ignorantia est.] Exordium à lo-
co communi. Ignorantia multorum malorum hominibus est
causa: quorum bonam partem perstringunt, Augustinus, De
unico baptismo contra Petilianum, cap. 16. & D. Hieronymus
in calce epistolæ ad Rusticum monachum, De viuendi forma.
D. Erasmus in epistola quam præfixit Enchiridio militis Chri-
stiani. Rursus cap. 8, eiusdem Enchiridij. Terentius in Adelphis:
Horai-

Homine imperito nihil quicquam iniustius.

b Perinde atque qui in tenebris errant.] *Lucretius lib. 2.*

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis

In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus

Interdum, nihilo quæ sunt metuenda magis, quam
Quæ pueri in tenebris pavitant, fugiuntque; futura.

c Et ante pedes.] *Ante pedes esse dicitur, quod obvium,*

quodque, vel præsens adest, vel imminet. Idem in Pseudologista:

εἰ τὰ κενὰ τῶν αἰώνων, εἰ τὰ ἐν ποσὶν ἀρροῦν, id est: Et quod hæc

communia, quodque hæc passim obviam ignores. d Labdac-

idarum.] Labdacus rex Thebarum, Latum gentis Oedipi pa-

træm, ex Iocasta Creontis Thebani filia. e Pelopidum.] Pe-

lops Tantali potentissimi Phrygum regis filius, habuit liberos

Arceum, Thyestem, Lysidicem & Phylisthenem. f Illa ve-

ro cum aliis.] Descendit ad hypothesin. Locus est à genere

ad speciem, amplificandi gratia adiunctam. g In calumnias

familiares.] Quanta pestis humanæ vitæ sit lingua calum-

niatrix, hoc est, verè diabolica (quod enim Latini calumniam

dicunt, Græci vocant Ἀπολογία) Erasmus sciitissimè in Lingua

sua ostendit. Thearidas quum gladium cote acueret, rogatus à

quopiam, num esset acutus? Acutior, inquit, calumnia: gravior

innuens, rem omnium rerum nocentissimam esse calumniam.

Medius ex Alexandri parasitis vnus, solebat alios adhortari,

ne metuerent quoduis crimen in quemvis intendere. Adiecit

scelerato præcepto causam appositam: Vt maximè, inquit, sanet

vulnus qui delatus est, manet tamen cicatrix. Non arbitror

quæquam esse diabolum tam impium, qui rem magis nephari-

am possit suggerere. Et quò scidius est crimen, hoc tenacius

hæret apud multos criminis suspitio, vel in innocentissimum.

h Amicus item ab amico.] *Demosthenes: ἢ μὴ χαιρὲς*

ἰδοῦ τῆμεν, ἢ Ἀπολοῦν χαιρὲς φιλῆς. i Itaque quo pacto.]

Propositio. k Porro quàm eius imaginem.] Narratio

de Apelle & Ptolemæo. l Apelli Ephesio.] Apellis picto-

ris Ephesij pictura, qua eleganter calumniam, hoc est, suum

periculum vltus est. m Quæ in Tyro auctore.] Tyrus

Phaniciæ peninsula, vsu purpure notissima. Ouid. 15. Me-

tamorph.

Fluctibus ambita fuerant Antissa Pharosque,
Et Phœnissa Tyros—

Hanc Alexander continenti coniunxit.

n Antiphilus quidam artis Apellæ.] Qui in eadem arte versantur, inter hoc artificij similitudo magis amulatione conciliat quàm benivolentiam. Quorum mutuam inter ipsos invidiam Hesiodus, in Opere, cui titulus Opera & Dies, comp. u. r. i. b. u. s. metaphoris indicat. o Secretò item & in auriculam.] Modus loquendi vulgo receptus, vnde est illud apud Homerum aliquoties :

ἄλλοι γὰρ κερφαλλῶ, ἴνα μὴ τῷ ἄδδῳ τῷ ἄδδῳ, id est,

Admoto capite, reliqui ne audire valent,

In aurem — Idem Lucianus in Gallo : Ad aurem eum Syracusanis quibusdam communicans. Christus : Et quæ in aures audistis, prædicare super tecta : id est, quæ secretis colloquijs accepistis, palàm prædicare. p Non fatis animi cōpos.] Ab adjacentibus. q Vt coniecturis.] Docet id artificij Aristot. libro Rhetorices tercio, in locis ad dissoluendum calumniam. r Tali est imagine calumniam vitus.] Icon calumnie. s Liuorem.] Græci invidiam deam, hominum pestem acerrimam & acerbissimam, masculam effingunt: quippe qui hominis effigie matè habuit, & ex morbo nondum conualescentis effigunt, ut hic videmus. Nostri verò femina formam formarunt, ut pulcherrimè Ovidius in 11. Metamorphoseon ostendit, ubi & Invidia domum describit his versibus :

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto,
Nusquam tecta acies, liuent rubigine dentes,
Pectora felle virent, lingua est suffusa veneno :

Risus abest, nisi quem visî fecere dolores.
Nec fruitor somno, vig. lantibus excita curis :

Sed videt in gratos, intabescitq; videndo,
Successus hominum, capitq; & carpitur vnâ.

Suppliciumque suum est. Sanè antiqui invidiam

anguilla designabant: quando ea natura esse fertur anguilla, ut annis. piscibus inuideat. & Principiò nobis effugianda.]

Illud vide lector optime, ut sese ostendat artificem. Cic. 1. Offic. o mnis quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet

à definitione proficisci, ut intelligatur, quid sit de quo disputetur. u Est enim calumnia.] Nos sic: Calumnia est accusatio, quæ reo absente & ignorante facta, & alicui tantum parte audita, contradicente nemine, creditur. Sed natura verbi *Calumnia* videtur esse amplior, quàm ut huius definitionis angustijs contineatur. Significat enim in genere criminari, siue id verè, siue falso, clam palamve fiat, maledicere, obtreffare, in odium atque invidiam studere adducere. *Surgitur* Suidas exponit, *Calumnia* *κατασκευασμένη*: id est, falsam alicuius accusationem seu calumniam. A Cicer. libr. 1. Off. definitur, ut sit callida & maliuosa iuris interpretatio, unde calumniatores disci falsi accusatores, & calumniari falsa crimina intendere. Dicta est autem à *calendo*. i. decipiendo, ut Priscian. ait. Vide *Vallæ lib. Elegans. 6. c. 50. x Quæ definitio.*] A diuisione, y Omnium, si lubet.] Calumniatoris descriptio. x [s quidem.] Ab efficiente. A Neque enim quisquam.] Ab actibus. B Nam quis est cui non.] Argumentum ab efficiente. C Ea sanè extrema.] Ab autoritate & lege. D Qui iureiurando.] *Demosthenes* in ipso protinus exordio aduersus *Aeschinam*. E Longè optimi poetæ.] A testimonio. F Nec nisi librato.] Hoc carmen est *Phocylidis*, admonens non temerè pronuntiandum de quopiam, nisi re vtrò vtroq; diligenter cognita. Citatur & à Cicer. libro *Epist. ad Atticum 7.* Hunc locum copiosè iuxta & luculenter explicat *Erasmus* nostro adagio, *Ne de lito pronuncies.* G Adèd enim hoc hominum.] Minoris amplificatio, à modo. H Quod profectò.] *Epilogus*. I At hoc genus homines.] *Vbi potissimum* versetur calumniator. K Siquidem ibi.] Argumenta à causa. L Contrà qui assentandi.] Amplificatio. M *Homeri* carmen.] Hoc carmè ex *Homerica Illiada* sumptum est, incertum & varium belli euentù notans, cuiusmodi enim *Mars* dicitur, ab euidè, quàm bellifariam esse putant. Nos de ea re plura annotauimus in dialogo *Philoparris*. N Ceterum quadruplatoris.] *Qualibus* studeat & intentus sit. O Cunctarum alioqui rerum.] *Esdræ* tertio capite, item tertio: Fortè est vinù, fortior est rex, fortiores sunt mulieres: si per omnia autem vincis veritas. P Mille modis fallat.] *Hæ*

Genus de calumniatore. Q Porro defertur is plerunque.]
 Haecenus de delatore: nunc ad delatum. Cic. 2. de Oratore: In-
 uident autem homines maximè paribus, aut inferioribus: cum se
 relictos sentiunt, illos autem dolent euulasse. Sed etiam superioribus,
 inuidetur sæpè vehementer, & eò magis, si insolentius se in-
 elant, & aequalitatem communis iuris, praesentia dignitatis aut
 fortunæ suæ transeunt. R Tale quiddam in gymnico.] Am-
 plificatio à simili. S Neq; sequenti incommodat.] Cic. 3.
 Offic. Scitè Chrysippus, ut multa: Qui stadiū, inquit, curreverit,
 erit & contendere debet, quàm maximè possit, ut vincat: sup-
 plantare eum qui cum certet, aut manu depellere, nullo modo
 debet. Sic in visa sibi quæque petere quod pertineat ad usum,
 non iniquum est: alteri surripere, ius non est. T Hi deinde
 amari.] Redit ad studia calumniatoris. V Ad eò rationes
 eius.] Distributio. X Philoxeno] Philoxenus poeta, quæ-
 admodum diximus. De mercede conductis, vsque adeo non potuit
 in carmina Dionysij probare, ut maluerit reduci ad fodinas la-
 pidarias. Historia refertur ab Erasmo, adagio In lapidicinas.

T Ceu oestro in auriculam immisso.] Oestrum insecti
 genus est, horrendo strepitu: unde & nomen inditum apud Gre-
 cos. nam Latini asylum appellant. Hoc aditro, Iuno vaccam Iō
 in furorem egit: unde proverbium natum est, Oestro perciti si-
 ne concitati; pro ingenti animi cupiditate commotis; ac veluti
 attonitis. Poetae diuino correpti furore, oestro conciti dicuntur:
 unde ois & oestron & dictione composita, pro insano: & ois gæv &
 ois gælēv pro insanire. Z Talia ferè sunt.] Epilogus dis-
 tributionis. α Cum cupiditatibus.] Efficacissimum de-
 lationis genus est, cum id in calumniam vocetur, quod auditō-
 ris studio planè rezignat. β Quondam apud Ptole-
 mæum.] Probat exemplis quæ ad faciendam fidem non vul-
 gariter adiuvant: praesertim cum per inductionem, quam Greci
 vocant ἐναγωγή adhibentur. Quo in genere plurimus est So-
 crates Platonicus. γ Instita muliebri.] Inter vestimenta
 quib. vir sine reprehensione uti non potest, annumeratur stola,
 quæ demissa eras ad imos vsq; pedes: & cuius exiviam patient
 ambibat instita aspera, quæ erat fasciola quædam sine limbis;
 cum Dionysius in conuiuio iussisset, ut singulis veste muliebri sal-

§ Nescius se reum haberi.] Calumniæ morsus non solum perniciosissimus est, verum etiam inenitabilis: quod clancularius plerumq; Vide proverbiũ: Aduersus morsum sycophantiæ non est remedium. • Tum ille, si homo ingenuus.] Persona eius, apud quem quis deseritur. π Et summis arripit labris.] Græci vsurpant, cùm quis verbis duntaxat simulat quisp̄iam: non autem ex animo facit. Idem in Apologia: ἀπ' ἀρετῆς χαίλες φιλοσοφῶν: id est, A summis labijs philofophum agens. Idem in dialogis Amatorijs: ἐπ' ἀρετῆς ἔχειλες τὸς ὄρεως ἔχουσι: id est, summis in labijs vsurandum habentibus. ρ Qui adorso labro.] Mordere labra dicitur, qui stomachatur, animoq; ringitur, sumptum ab indignantium gestu. τ Aliud in pectore clausum.] Homerus Iliad. 2:

ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνῳ • ὄμοιός ἀδάο πύλησιν,
ὅς ἐτερον ἄνδρα κούθη ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δ' εἶπη, id est,
Haud secus atq; Orci portas hominẽ excoror illũ,
Quisquis corde aliud celans, aliud fonat ore.

τ Proinde multa.] Exaggeratio calumniæ ab effectu, & eius exemplis. υ Apud Poëtam.] Homerus Iliad. 2. Belle-rophontis historia recensetur ab Erasmo in Chiliadiabus. Neque dissimilis narratur historia Genesios 39. cap. φ Cùm ipsa prior.] Eadem planè historia narratur & Genesios 39. cap.

χ Contempta in hoc.] Hoc est ξανάμ pro pudicitia, sua-que in hostem reuerentia referens. ψ Simile quiddã Phædra.] Quum Phædra libidini consentire nollet Hippolitus, furore incensa redeunti Theseo accusauit, quod illi vim voluisset inferre. ω At inquiet.] Obiectio. A Age inquã.] Dilutio ab exemplis B Est ne alius Aristide iustior.] A comparatis Aristides cognomento Iustus, semper suo vnus præsidio fretus Remp. administrabat, à sodalitatib. abhorrebat, velut ab amicorũ potentia, aque ad iniuriã alijs inferendam adderet animũ. Erat illi similitas cũ Themistocle. Huic cùm delectus esset collega ad peragendaẽ orationem: Vis, inquit Themistocles, vt in his montib. similitatẽ deponamus? Nam si videbitur reuersi illã resumemus. Vide Plutarch. in eiusdẽ Aristidis vita, & in apophthegmaibus. Aemylum Probum: item Plutarch. in Politicis.

Γ De Palamede.] A Virg. li. 2. Aen. & Plin. li. Naturalis

historia 7, Δ Socratem recensere.] Xenophon in apologia pro Socrate, E Quid Themistoclem.] Postquam naualis pugna Xerxem vicit, & patriam atq; universam Græciam à barbarorum imperio liberavit, decemalati exilio primum Athenis, mox tota Græcia depulsus, ad Persarum regem confugit, & invidiæ cessit. Athenienses nihil causæ prætexerunt, quam ne gloria foret elatior. Vide Aemylum Probum in eius vita & in Cimone, Thucydides lib. 1. prodicionis unâ cum Pausania invidie, accusatum dicit. Item Platarch, in eius vita, & in libello de Philate captiunda ab inimico. Z Aut Miltiadem.] Quum is pro parte victoria contra Persas ad Marathonem coronam in Senatu peteret, obtulit Sothares, & palam exclamavit: O Miltiades, quum solus vicis, solus coronaberis. Passus est quoque se accusari & damnari à Zantippo Ariphronis filio, author Herodorus. Vide Aemil. Probum in eius vita tandem in carcere inzerq; Lege Platonis Axiochum. H Sanè opinor.] Conflitè de non admittentia calumnia ⊙ Quod Homerus in Sirenum.] Sirenes, Parthenopem, Leucosiam & Ligram, maris monstra fuisse fabulatur Homerus, in parte virgines, in parte volucres, Acheloi flumij & Calliopes Musæ filia. Harum una voce, altera tibij, tercia tyra canebat. & primò iuxta Pelorum, post in Capreis insula habitaverunt. Quæ voce canora, atque tanta carminis dulcedine transeuntes demercebant, at alto somno premerentur: & cum sopitos persentirent, submergebant, atque demorabant. Quare cum iuxta illas transivis esset prudens Mysses, cera sociorum aures obturavit, & ipse se ad navis malum alligari iussit, ut ea ratione saluus evaderet. De illis etiam Lucianus in oratione De dorno, I Iam si deorum.] Conclit in eodem loco communi quo à principio vitæ. K Lumen afferat.] Aus, ut inquit ille:

Aspice namq; omnem, quæ nunc obducta tuenti
Mortales hebetat visus tibi & humida circum
Caligat, nubem cripiam—